

V MLZE

Odjíždím do Wiesbadenu jako jeden ze slezských hrdinů mého rozepsaného románu. Jako Němec, který se učí německy. Pro můj příběh by to měla být nenahraditelná zkušenost. Noční autobus, v němž sedím s notebookem na klíně, se mění v ojeté BMW zednického mistra Bunčka. Opouští mlhavý Mnichov. Už téměř najíždí na cestu vedoucí k Norimberku, ale na poslední chvíli si to rozmyslí. Vrací se a zamíří na dálnici vedoucí do Wiesbadenu, hlavního města Hesenska. Wiesbaden jsou lázně s vyhlášeným kasinem a jeden z Bunčkových spolupracovníků si je nemohl vynachválit.

Podzimní Německo je udušeno mlhou. Bunček dlouho hledá své vlastní auto, již od včerejšího večera naložené věcmi z ubytovny. Tak tedy sbohem, Mnichove! Nedá se nic dělat. Jen odjet do Norimberku. Bunček klopýtá v mlze. Vytahuje z kapsy klíče od auta a přitom mu vypadne i nový mobil. Displej se na dlažbě roztříští v kaleidoskopický obrazec splývající s tmou, ředěnou jen pohasínajícími světly katedrál.

Přeložen! Na nějaký zkrachovalý stadion, na nějakou zapomenutou ruinu! Jediné, na co se tam dá těšit, je setkání s kamarády, které – jak se již Bunček doslechl – propustili z policejní stanice. Ale jinak... I sám stavbyvedoucí měl smutnou tvář, když uvolňoval svého pracovitěho Slezana. Nic se nedá dělat.

Bunček si povzdechne a pomalu nastartuje. Jeho auto projede Pöckingem u Starnbergsee a mine tichý dům stojící uprostřed zahrady plné květů. Ale řidič nevnímá osamělý klid tohoto domu a nikdy nespátí starou dámu, která v něm bydlí. Zvolna se jen propadá do těžké houstnoucí mlhy, jako by mimo tento svět, až kamsi na tmavé jeskynní dno.

„Je patek. Synci v Namberku chvíli počkají! Do špilkasina bych se s nimi nepodíval. Nikeho tam nepotřebuju!“

V Bunčkově hlavě mluví neznámý hlas. Snad je to hlas německé mlhy, který ho nutí uskutečnit tenhle bláznivý nápad a řídit jeho auto směrem k lázeňskému Landeshauptstadtu. Nice severu! Zednickému mistrovi náhle splyne jeho dosavadní život s oním proslulým hráčským městem. Prý jsou to lázně, prý tam hrají slavní němečtí fotbalisté! Bunček je okouzlen. Co když je tohle začátek nové a úspěšné životní etapy? Zmnožit úspory vydřené na všech těch nekonečných německých stavbách! Překotné rozhodnutí ho zaplavuje sladkým pocitem štěstí a šero se rychle rozplývá. kasino je už blízko. Mlha mizí.

„Nic sem tu neviděl. Cosik sem se kupil, to ja, ale nikaj sem nejel! Musim to vyzkusat!“

Své staré auto zaparkuje přímo na hlavní třídě. V informačním centru mu mladá dívka s úsměvem podá plán města a černým fixem zakroužkuje nápis Spielcasino. Bunčkovi se zalesknou oči. Poděkuje a rychlým a pevným krokem vstoupí do ranních wiesbadenských ulic.

Pod vysokou prosklenou klenbou ve vstupním prostoru kasina stojí čtyři antické sochy, dnes zpívají jen Bučkovi:

Přišel jsi na svět vydělat peníze, pohlaví duše,

nikdo neví, že prachy Ti dává Venuše.
Venuše říká: „*Jenom mě nech,
prázdná Ti platí v miliónech!*“

Partneři

